

2017: På sporet af de gamle grækere

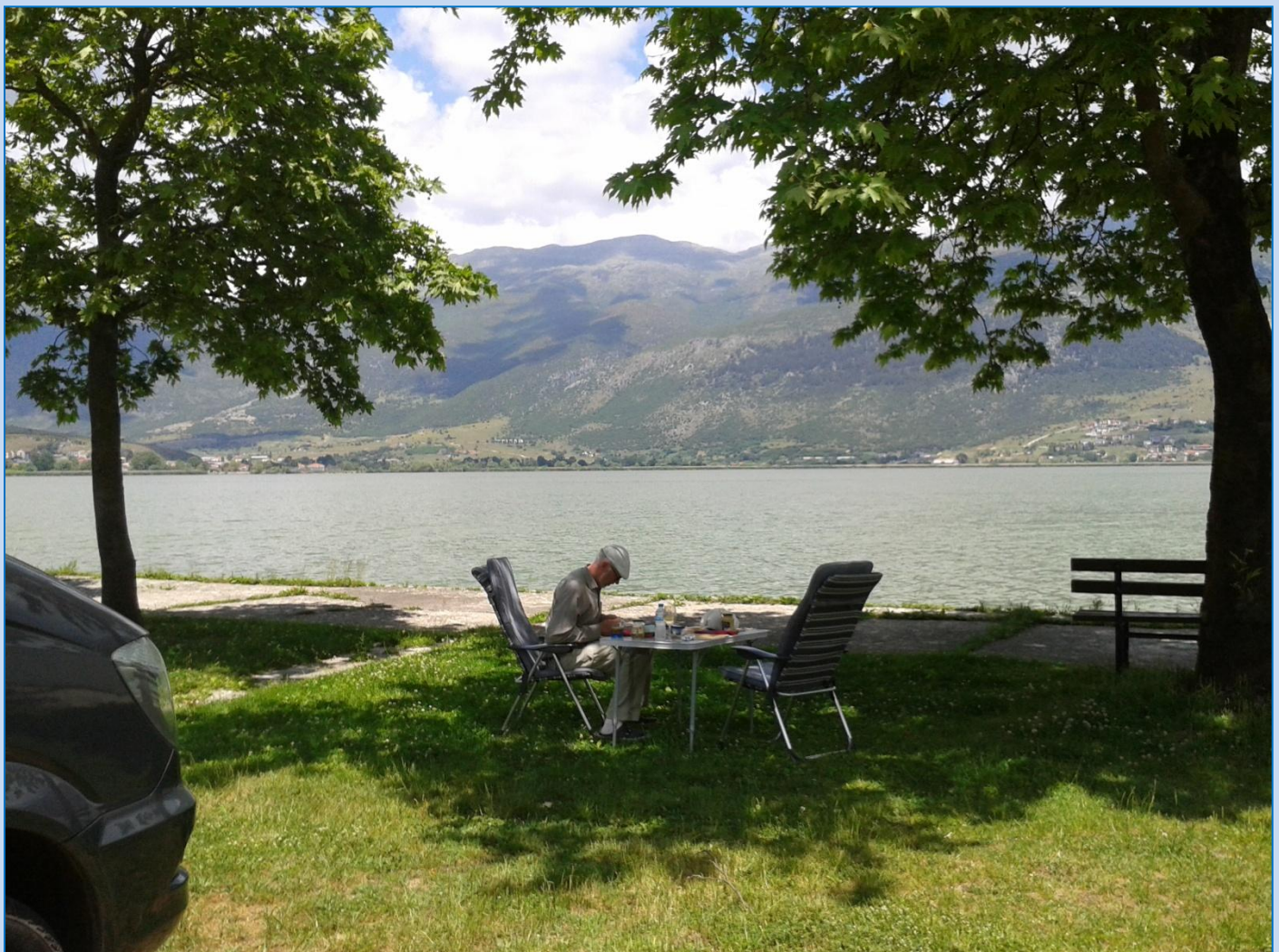
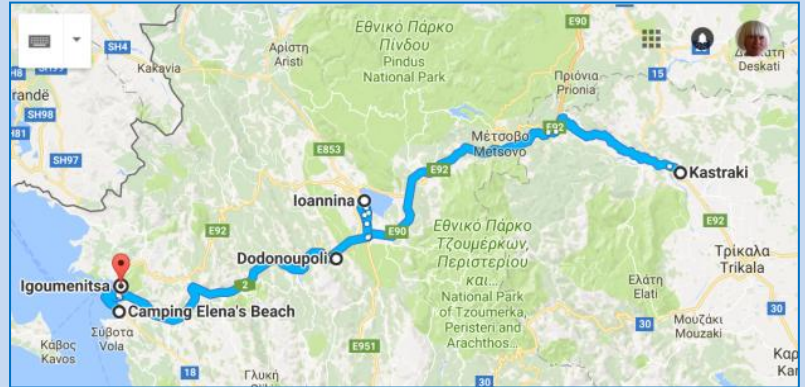
En forårstur med Franz til Grækenland (6)

Næstsidste del af vores Grækenland-eventyr. Vi planlægger at zig-zagge mod vest og tage færgen fra Igoumenitsa til Italien, hvor vi krydser vores spor. Derefter går det nordpå.

Onsdag, 24.45.17 Meteora til Ioannina

En sidste gang ad snoede bjergveje, vil jeg tro.

Op over **Metsovo** – det græske Garmisch-Partenkirchen iflg. min tyske turguide – vil vi, men vejen er spærret! Derfor bliver det så motorvejen (6 Euro, vi bliver målt) til **Ioannina**, som ligger ved en sø og skulle stadig bære præg af en tyrkisk fortid. **Campingpladsen Limnoupula** ligger lige ved søen og med gåafstand til centrum. Vi har en superfin plads ved vandet; frokosten bliver med flot udsigt. Men snart begynder det at buldre i bjergene, de er tæt pakket ind i mørke skyer. Det er deroppe, den berømte **Vikos-slugt** ligger og som vi har planer om at besøge. Foreløbigt frister det dog ikke, det ser alt for truende ud. Efter en mindre regnbyge finder vi et supermarkedet og køber ind.

Vi har en supergod plads. Campingpladsen i sig selv er ellers lidt mærkelig - den deler faciliteterne med roklubben og minder mere om en stellplads, dog af den bedre af slagsen. Det har vi jo ikke noget imod. Prisen er også ok.

Aftensmaden bliver hjemme og bagefter en lille tur, inden mørket falder på. Det er mildt, frøer kvækker i nærheden.

Torsdag, 25.5.17 Ioannna (Kr. Himmelfart, dog ikke her)

Herlig morgenmad udenfor med udsigt til søen, der stadig er svøbt i morgentåge, og bjergene bagved stadig gemmer sig i disen. Robåde bevæger sig som grafiske tegn på vandoverfladen, stemningen er ren mystik. Efterhånden opløses tågen og danner en krave af skyer for foden af bjergene, men også dette fænomen forsvinder. Til gengæld bliver det overskyet – dog senere overvejende blå himmel.

Morgenkaffen i magiske omgivelser. Et hold roere - de mørke prikker - øver sig ude i morgentågen.

Vi hanker op i os selv og marcherer ind til byen – en kortere gåtur, som fortsætter rundt om citadellets mure langs søen, inden vi bevæger os inden for murene. Vores turguide fortæller om citadellets stadig tyrkiske stemning efter flere hundrede år under tyrkisk styre: de små gyder virker søvnige, husene pittoreske – det synes, som om tiden er stået stille; men måske er det bare, fordi det er midt på dagen og ingen er hjemme.

Gåtur ind til byen. Den gamle bydel ligger inden for en fæstningsmur. Den var tyrkisk engang, moske'ens minaret vidner stadig herom. I dag huser den et museum.

Impressioner fra den gamle bydel, der visse steder er præget af "romantisk forfald".

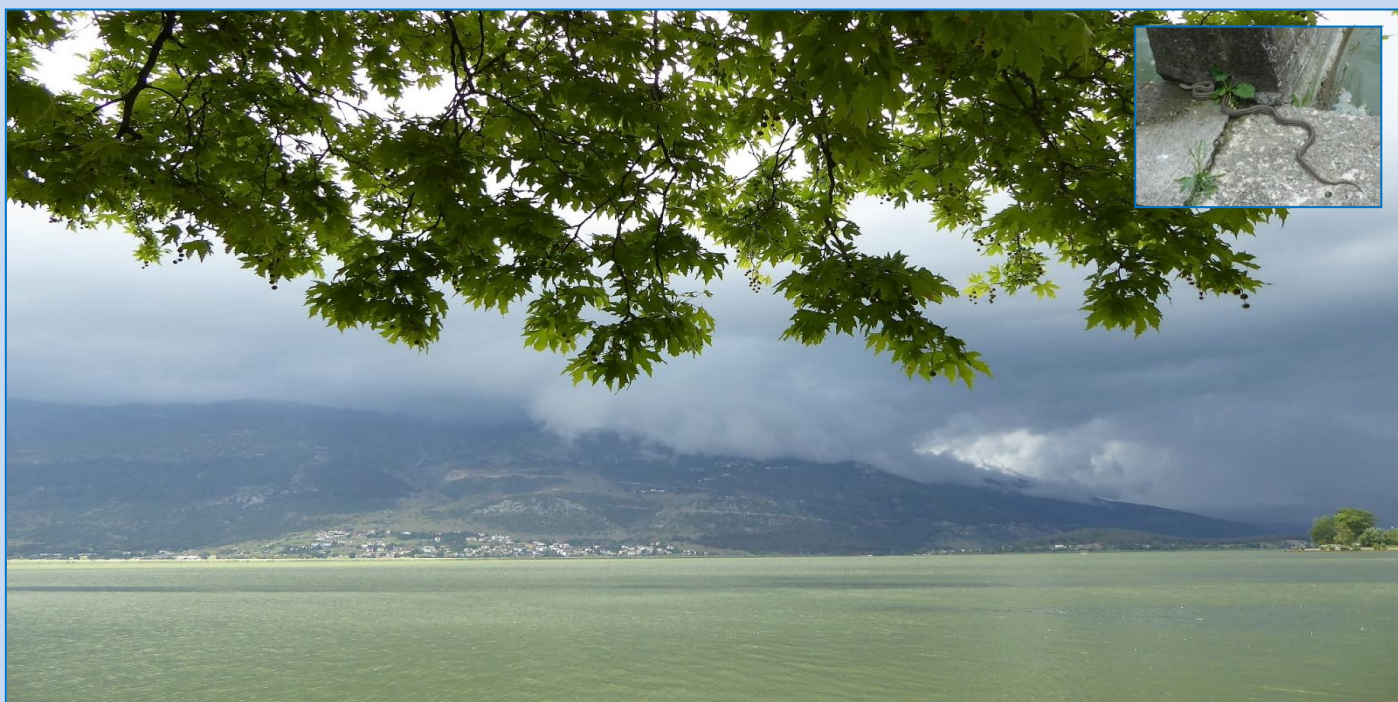
Så forlader vi citadellet og finder det nyere centrum. Også her er gaderne små, men flankeret af tavernaer og små butikker. Vi sætter os et sted og får: græsk salat, tsatsiki, noget der ligner (yoghurt med fetastykker), pommes, olieristet brød, en øl, en stor flaske vand. Det er rigtigt godt.

Vores spisning får dog en brat ende, da der i horisonten tårner sig kulsorte skyer op. I strakt galop går det hjemad, skyerne hele tiden i hælene på os. Hjemme ved camperen bare lossere vi møblerne ind i garagen og trækker os skyndsomt tilbage inden dørene. Nu kan regnen komme an. Det gør den bare ikke – de mørke skyer laver en stor bue uden om os, men det tordner fælt.

Lækker græsk frokost på hovedstrøget. Der er endnu småt med kunder. I horisonten anes en mørk mur af skyer, der langsomt nærmer sig.

Slut med udendørslivet lige nu. Det vil sige: vi sætter os lige under taget lidt nærmere receptionen og antennen og tilbringer nogen tid med Wifi. Jeg holder ud længst. Lidt efter kommer Gert tilbage: Kom, siger han, jeg skal lige vise dig noget. Desærre er "noget" forsvundet i mellemtiden, men Gert har taget et foto: en 1½ m lang *slange*!! Indendørs hygge resten af aftenen, hvor vi prøver at finde ud af, hvad det var for en slange (glemt i mellemtiden). Foran vores panoramaruder ligger søen - smaragdgrøn - og bjergene, indpakket i skyer. Et smukt syn.

Vi tager videre i morgen. Vikos- slugten springer vi over. Som det ser ud hernede fra er vejret oppe i højderne ikke specielt velegnet til en udflugt i bjergene.

Fredag, 26.5.17 Ioannina til Platania Elenas's Beach

Opbrud. Vejret tegner ikke godt, og da vi nærmer os **Dodona** – Grækenlands ældste Zeus orakel fra ca. 600 f.kr. med et interessant amfiteater – regner det tungt. Vi sidder i camperen og funderer; skal vi vove os ud eller køre videre? Under en lille pause med opholdsvejrer tager vi en rask beslutning og betaler de 4 pensionist-Euro pr. næse som entré. Så begynder det at regne igen – vi haster igennem men når amfiteatret, orakel-egetræet (tror jeg nok) og toiletet.

Fristende ser det jo ikke ud, men vi gør det. Gert er tydeligvis halvfornøjet, men jeg synes nu, at Dodona er et must: antikkens ældste orakel!

Derefter er det videre ad små veje og gennem spektakulære landskaber langs **Lourios-floden** med klipper og slugter og meget sparsomt bebyggelse. Et sted undervejs standser vi for at se på et udsalgssted med de små vejkapeller, som man finder utallige af langs vejene. Det kunne være et sjovt souvenir. 50 Euro pr. styk. Ok, hvis de var pæne – men de her mangler lidt af den kunstneriske nerve, så vi kører videre. Sælgeren er åbenbart vant til nysgerrige turister. Han kunne også straks fortælle, hvad de vejer.

Det dramatiske vejr fortsætter

Vejen snor sig nedad med flotte udsigter. Op over bjergene er himlen blevet kulsort, ude over vandet stadig blå og skyfri. Det er heldigvis den vej, vi skal. Lige inden vi er nede kommer vi gennem

en lille by: [Mesopotami](#). Her forenes en lille bjergflod med floden [Acharon](#), og lige der, hvor de mødes, ligger nedgangen til underverdenen! Det tror jeg gerne. Området er fladt og sumpet og lidet indbydende set oppefra.

Her et sted i sumpområdet, hvor floden Acharon mødes med en biflod, er nedgangen til underverdenen og de dødes univers, siger overleveringerne. Jeg tror dem på ordet! Det virker ikke særligt indbydende.

Videre til vores næste opholdssted, hvor vi vil blive indtil færgeafgangen, for nu lakker Grækenlandsturen mod enden. Vi har udset os en campingplads i (turist)byen [Parga](#) – selveste Spies har et chartermål hertil. Stedet er meget spændende at se på, da vi skruer os ned ad smalle serpenter fra højderne – med en bugt, små halvøer, en borg, et par øer i mini-format samt mange turister, så vi er spændte på campingpladsen, hvis høje pris sætter et vist forventningsniveau.

Men nej, vi kører igen. Lille plads, mørk, fugtigt. Næste plads så, cp Nautilus. Umiddelbart ligner den et sted, der er opgivet. Den ligger i flere etager ned mod vandet, hver etage sin mistrøstige sanitærbygning, mange fastligger-bosættelser – først helt nede i bunden og ved stranden møder vi mennesker. Vi kaster et blik og forsvinder igen.

Et tredje forsøg: camping [Elena's Beach](#) → uden for den lille havneby [Plataria](#). Welcome, siger en smilende gammelfatter og rækker hånden frem. Receptionen nede ved restauranten. Der er lige en plads ledigt med front mod vandet, tyske naboer (hvad ellers), den nye generation ejer er tysk gift, HER BLIVER VI. Flot sanitær og en hyggelig taverna, hvor vi spiser aftensmad.

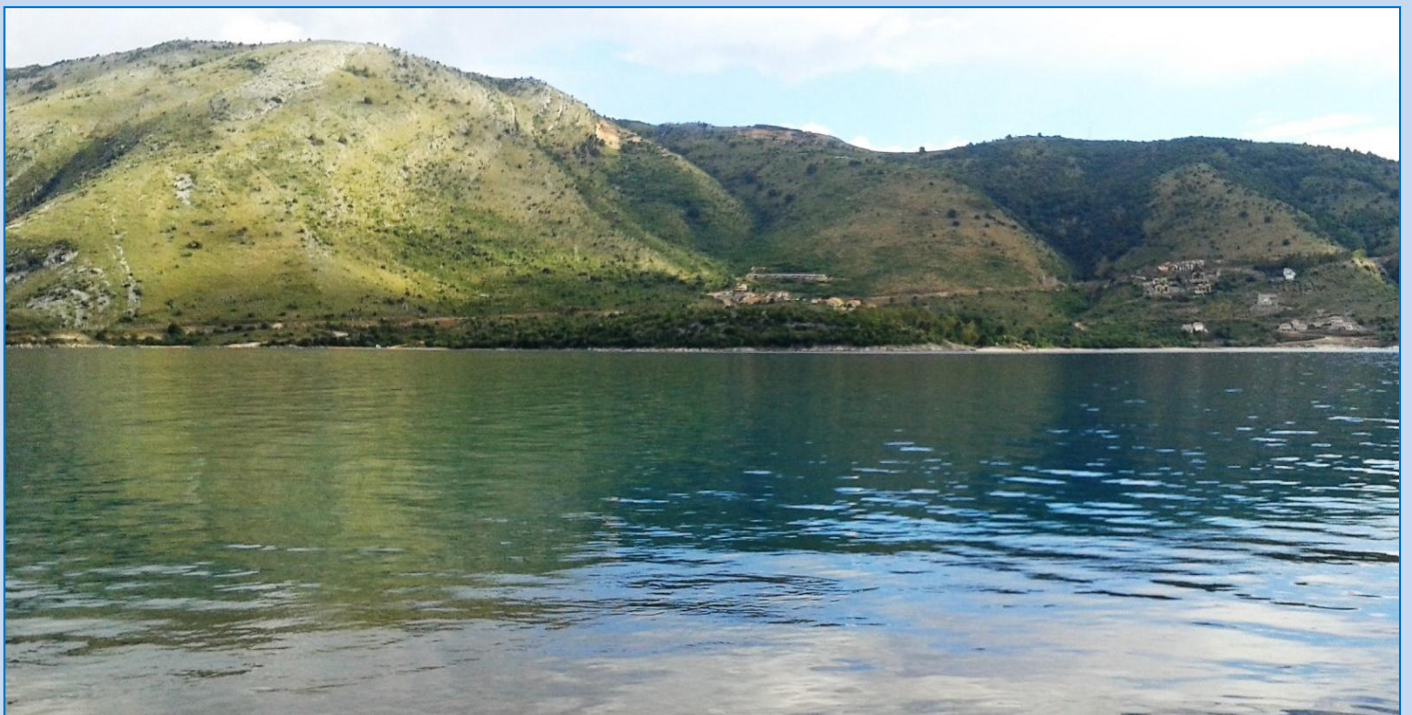

Lørdag, 27.5.17 Elena's Beach

Morgenmad helt ude i vandkanten ↓ med friskbagt brød fra restauranten (plus et par ekstra småstykker gratis kage). Herligt alt sammen, Grækenland pur.

Morgenkaffen lige i vandkanten. En fisker kommer ind med sin fangst. Bjerger ovre på den anden side. En kørevej fører - som en tynd streg - langs bjergenes flanke over til den anden side. Der ligger byen Sivota. Det lægger op til en god cykeltur.

Efter frokosten tager vi en cykeltur på ca. 10 minutter ind til den lille havn [Plataria](#), hvor der findes et par mindre supermarkeder, nogle tavernaer, en lille lystbådehavn. Her er ganske hyggeligt. Der nemt at komme til med cykel, selv om stykket her fra campingpladsen og op til vejen er mega-stejl, trods e-bikes skal der trækkes de sidste 20 m.

Søndag, 28.5.17 Elena's Beach

Også i dag: morgenmad ude i vandkanten. Jeg får øje på en søstjerne i det glasklare vand. Dagens bedrift bliver en cykeltur op langs bjergsiden ad den vej, man kan se herovre fra: en næsten lige linje skråt opad, indtil den forsvinder bag kanten mod den anden side. Derfra går det nedad i store sving, og til sidst er vi nået til turistbyen [Sivota](#). Den ligger meget malerisk i en lille bugt, omgivet af grønne bakker med terrasseformet byggede huse (hoteller, ferieboliger) opad og små øer – og VRIMLER af turister, tavernaer, souvenirshops. Vi ser sørme også et skilt fra en dansk rejsearrangør.

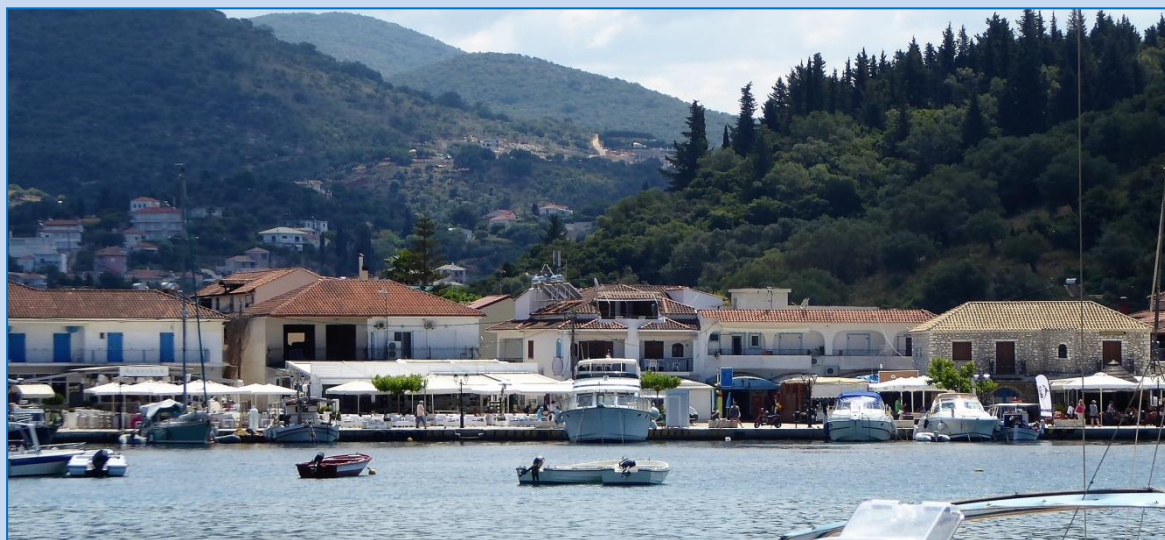
[Turiststrøg i Sivota](#) ← ↓

Efter at have spist vores medbragte pærer på en bæk, omgivet af turistlivet, cykler vi hjem igen - nu igen først opad og så langt, glidende nedad.

Vores søde, tyske naboer

i campingvogn har på afstand set os cykle op ad bjergsiden og komme ned igen - med rigeligt heftig fart på, som de synes. Nu får vi os lidt frokost og så er eftermiddagen bare at slappe af, læse og kigge i nettet.

[Campingpladsens strand mod øst](#) ↓

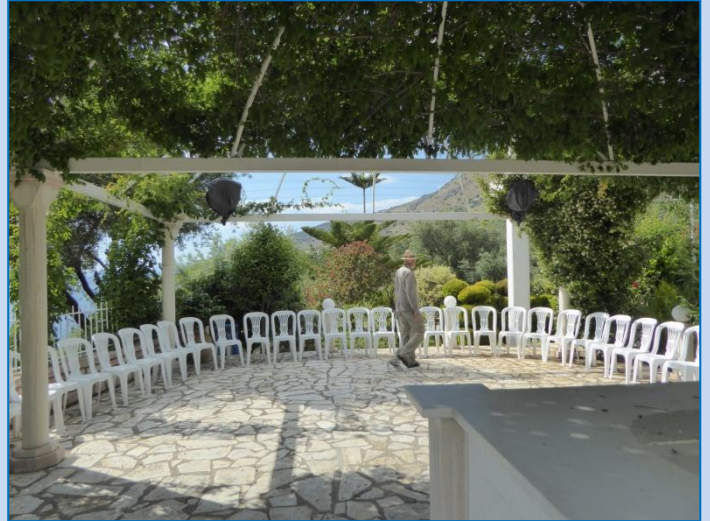
Skøn placering. I baggrunden lyser lillebyen Plataria op i den sene eftermiddagssol - tid til et lille glas. Fiskeren sejler nu ud.

**Mandag,
29.5.17
Elena's Beach**

Morgenens lille forskrækkelse, der heldigvis ender godt: Jeg ringer til færgen for at "reconfirme", som der står man skal, vores færgeafgang den 31.5. kl. 01. Den unge mand i telefonen påstår, at der ingen færge er den 31., men i øvrigt er systemet nede og

jeg skal ringe igen. Stor forvirring! Er færgen nu aflyst?? Det taler jeg med vores nabo om, og inden jeg når at tænke ret meget sidder jeg ved siden af ham i hans bil på vej mod Igoumenitsa (15 minutter) og færgebureauet. Det viser sig at alt er, som det skal være. Indcheckningen dog først i morgen, jeg er for tidligt på den! Vi kører ved samme lejlighed en sightseeing-runde gennem byen og ud nordpå til strandene, inden vi vender om og kører hjem. Glad er jeg - ingen årsag, siger han, det er en selvfølge og han har jo ikke andet at lave og i øvrigt har han gjort det flere gange før for naboer, når der viser sig at være problemer med færgen. Længe leve godt naboskab.

Om eftermiddagen kigger vi over til det lille kapel↑↑, som campingpladsen er nabo til. Nedkørslen er nærmest herskabelig, et romersk springvand mangler lige den sidste hånd. Kapellet står flot og stråler af renskuret vedligehold. En stor overdækning af jasmin med en slags altarbord i midten og plastikstole i en stor halvcirkel omkring. Aha, gudstjenester holdes ude i det fri. Der er heller ikke plads til mange mennesker inde i kapellet. Varmen trænger gennem marv og ben, havet er nærmest selvlysende, vegetationen grønt og frodigt. Man kan se langt: Korfu mod vest, Plataria mod øst. Den rene arkadiske idyl.

Nedkørslen til campingpladsen og tavernaen, hvor vi står. Fine interne veje→.

Om aften spiser vi på restauranten og sidder herefter længe ude i vandkanten. Solen går ned i fortryllende farvesætninger, Korfus bjergkæde skifter fra lyseblåt til lilla, vandet blinker magisk turkis, genspejler siden himlens flammehav, inden dens farve sluges af nattens dyblå mørke.

Tirsdag, 30.5.17 Igoumenitsa

Hen ad formiddagen bryder vi op. Desværre er den flinke nabo kørt sig en tur, så jeg sætter et lille brev op på hans campingvognsdør for at sige farvel og tak.

Indcheckningen til færgen forgår bureaukratisk i forskellige trin. Dertil skal der bruges vores to pas og bilens registreringsnummer - og dette ikke kun een gang. Gerts pas ligger hver gang i camperen – frem og tilbage osv. For at foregribe begivenhedernes gang: Jeg kommer til at være henne ved skranken hele syv gange! Før vi står med vores endelige billetter i hånden. Men det bliver altså ikke før tidligst klokken 20 om aftenen.

Nå. Efter første indcheckning har vi jo rigelig tid. Færgen skal først afgå klokken 01 i nat. Det er frokosttid, og vi kører ud af Igoumenitsa og nordover, hvor der findes strandområder, og her kan man stå. → Det er flot her, solen skinner, bjerge omkranser det blå hav, Korfus grønne skyline afgrænser horisonten, lidt længere ude

kommer og går færgerne.

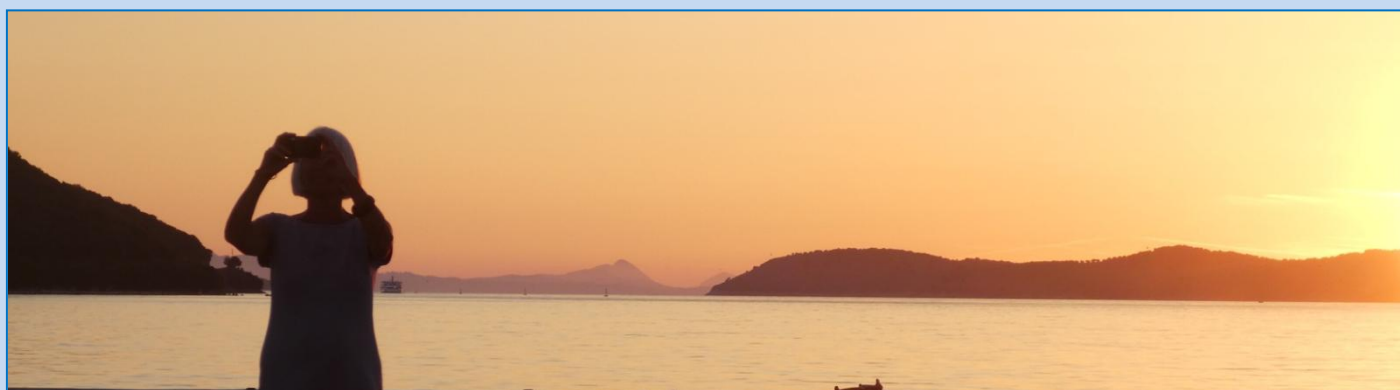
En kølig vind får os efter endt Hymer-frokost ved stranden til at køre videre. Det bliver ad bitte små veje, for en gangs skyld meget hullede, og over øde land. Her er igen en slags sumpet delta-område med tottede mini-øer, indtil lavlandet tager over, og vi flankeres af vidtstrakte appelsinlunde til begge sider. Det er et frodigt landskab med grøde og frugtbarhed. Et sted ved vejkannten står en bod, hvor gammelfatter sælger appelsiner. Vi køber en STOR pose til en femmer. Og så er vi tilbage i Igoumenitsa igen.

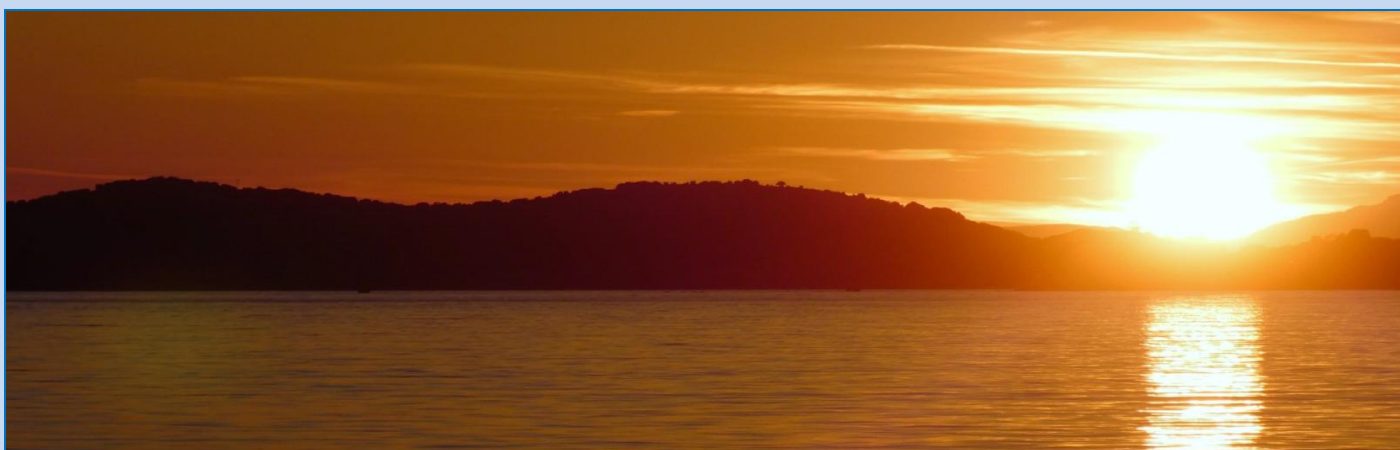
Efter at have parkeret camperen på en stor gruset parkeringsplads ikke langt fra færge-terminalen, og hvor der i forvejen står et par parkerede lastbiler, slentrer vi gennem bykernen. Stor er den ikke; vi sætter os først det ene sted (kaffe og cola), så det andet sted (friskpresset appelsinjuice). Det er meget varmt, og tiden skal jo gå.

Og det gør den da. Ved anden indcheckning får vi at vide, at færgen er ca. 1-1½ time forsinket og får en rabat kupon til 2 x vand og 2 x kage som kompensation. Vi begiver os ind til det lukkede færge-område – *driver* for sig, passagerer for sig. Camperen bliver inspiceret, både toiletrummet og garagen, fortæller Gert; man leder vel efter flygtninge. Jeg skal igennem et kontrolområde lidt som i en lufthavn, dog noget mere lempeligt. Vi skal til opmarchbås *molo 12*, hvor vi står som nummer først i den foreløbigt lille kø, lige med front til solen, der langsomt nærmer sig horisonten. Ud med bord og stole og et lille glas. Ved kajen til højre for os ligger et stort rødt brandslukningsskib, der gør sig godt rent motivisk.

←Ventetiden skal jo udnyttes meningsfuldt på "molo 12" (1)

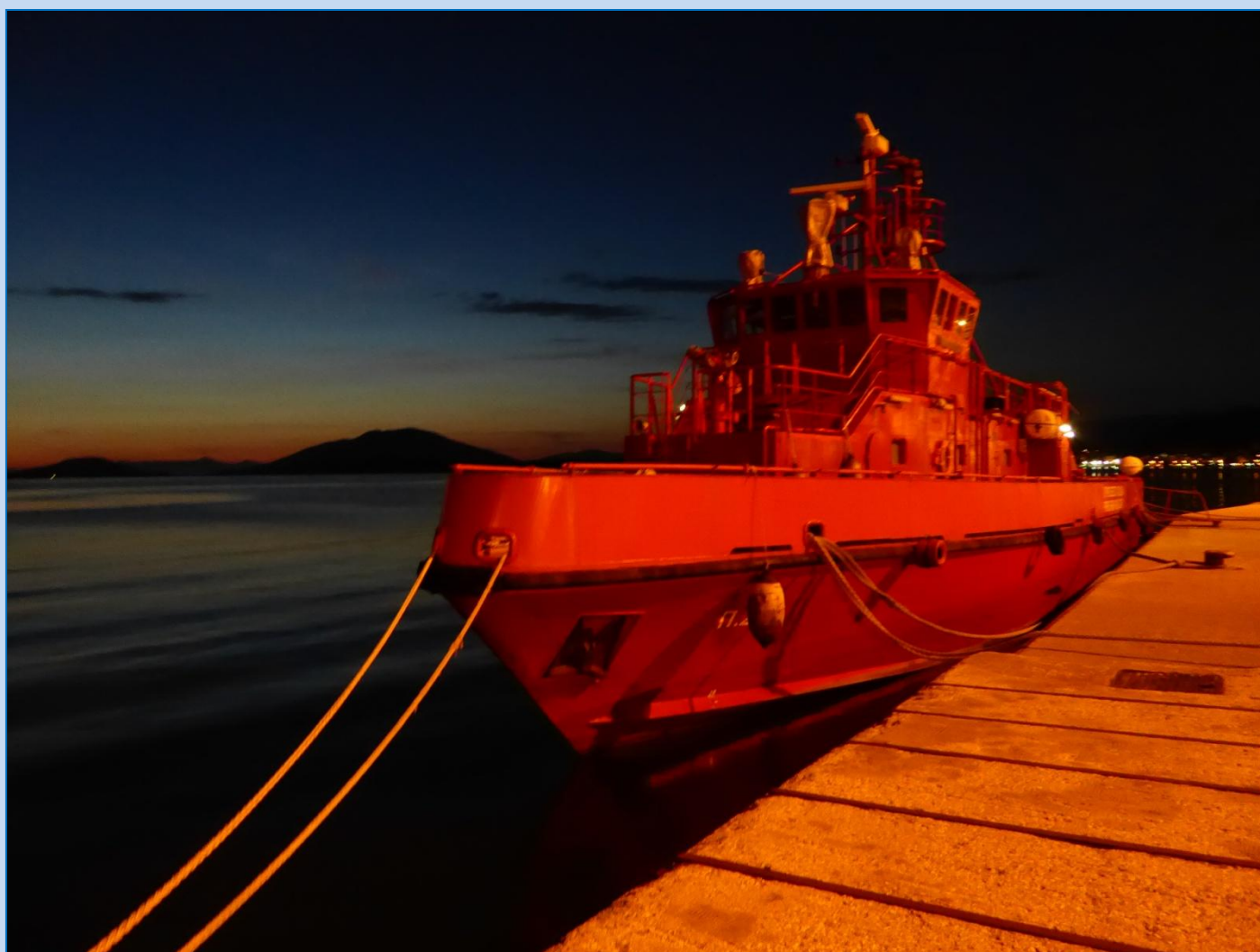

↑Ventetiden skal jo udnyttes meningsfuldt på "molo 12" (2)

Endnu er vi kun to, der venter. Og venter, og dag bliver til aften, siden nat.

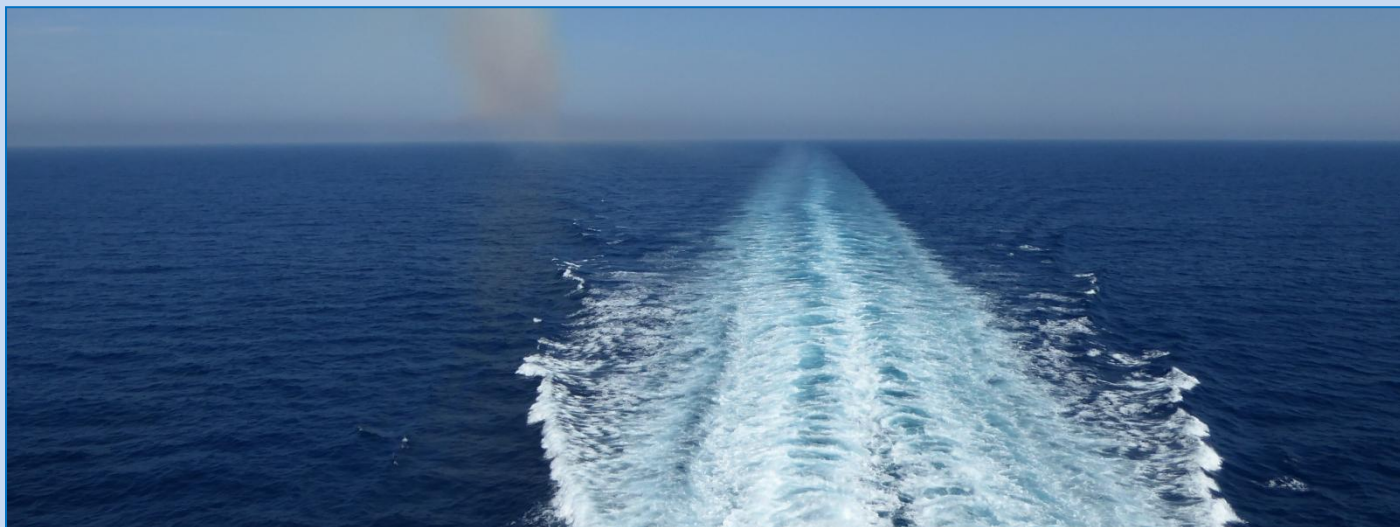

Brandslukningsskibet ser nærmest ud, som om den selv er brudt i brand.

Vi står og står og venter og venter. Det gør vi længe og til langt ud på natten: færgeren viser sig at være 3 (!) timer forsinket! Så det bliver kl. 04 græsk tid, da vi endelig triller ombord. Der er begyndelsesvis problemer med at finde et el-udtag i nærheden af camperen, derefter op og få tildelt vores kabine 9030. Efter en beroligende god-nat- pille og lidt god-natlæsning falder vi trygt i søvn. Nu har vi jo prøvet det før.

For at blive vække ALT FOR TIDLIGT af højtaleranlægget, der fortæller, at nu er der morgenmad i restauranten og cafeteriet. Som vi dog kommer for sent til og derfor får os noget ved baren oppe på dækket. Vi bringer vores kompensations-voucher i anvendelse, så der skal kun betales for en croissant. Også kaffe nr. 2 betaler vi også selv.

Nu sidder jeg her på dækket i skyggen, Gert er gået ned i en af loungene, hvor der er mere bekvemme stole. Støjniveauet er højt. I hjørnet, ikke langt fra mig, klumper en gruppe rumænske? lastbilchauffører sig sammen og fører råbende samtaler. Jeg må se, om jeg kan finde en anden plads, gerne i halvskyggen.

Og så sejler vi. Turen fra Igoumenitsa til Ancona er mere kedelig end fra Ancona til Patras. Vi er mest på åbent hav uden landkending, hvorimod man sejler forbi øer og tæt på land, når sejlturen går mod Patras.

Halv skygge, halv sol - bare der er læ.

Turen fortsætter med del 7 - sidste del